

Afscheid

19 juni 2024 Door [Janneke Bosman](#)

Janneke Bosman is personal coach in geaardheid en coming-out, daarnaast begeleidt zij in thema's zoals carrière en burn-out, liefde & relatie, en eetproblematiek. Zij schreef eerder het boek [Van Boulimia naar Coming-Out](#). Meer informatie: www.jannekebosman.nl

Janneke deelt met ons het wel en wee van haar roze gezin. Samen met haar vriendin en hun dochtertje maakt ze van alles mee, ook op het gebied van gay.

Hoe werkt dat nu, zo'n roze gezin? Da's toch eigenlijk gewoon hetzelfde inmiddels als ieder ander gezin? Want tsja, tegenwoordig is een 'normaal' gezin eerder uitzondering dan regel, met alle vormen van ouderschap en samenwonen die we nu kennen. Natuurlijk is een roze gezin ook helemaal hetzelfde! En ergens juist ook weer helemaal niet. Want als je erin duikt, dan zie je tal van situaties die toch nét even helemaal anders zijn...

Misschien heb je [mijn verhaal](#) over de uitbreiding van ons roze gezin gelezen; inseminatiepoging drie was raak, maar na twee maanden bleek het kindje niet meer te leven. Wat moest er nu gebeuren?

'Afwachten,' had de arts gezegd. Afwachten tot het vruchtje eruit zou komen. Ik wist nog van de vorige ronde, toen ik probeerde om zwanger te worden, dat ik bij een van de pogingen die mis ging ook moest wachten tot het eruit zou komen. Dat gebeurde toen helaas niet snel. Ik moest ongeveer zes weken wachten en een hormoonkuur ondergaan, zodat het los zou komen. Uiteindelijk heeft dat gewerkt.

Natuurlijk wilde ik zo snel mogelijk verder met het traject. Hoewel het verdriet nog heel vers was, wilde ik niet te lang wachten om weer verder te gaan om de droom van ons complete gezin van vier te verwezenlijken. Zo voelde het voor mij.

Wachten, dat gingen we dus maar doen.

De dag na de echo, waarbij we het levenloze vruchtje vonden, werd ik wakker met een leeg gevoel. In de spiegel zag ik dat mijn toch al best bolle buikje weg was. Ineens. Helemaal weg. Mijn buik was helemaal plat. Dat terwijl het kleintje er nog in zat. Het was alsof, nu mijn hoofd wist dat ik niet meer zwanger was, mijn lichaam het ook toeliet en de symptomen verdwenen. Ook de misselijkheid was op slag weg.

Die dag was er eentje vol met afspraken. Voor een van mijn consultancy opdrachten zou ik twee bijeenkomsten begeleiden en een afscheidslunch hebben van de twee medewerkers die ik onder mijn hoede had. Na afloop had ik nog een afspraak met een vriend om bij te kletsen. Het was een vol programma.

Met gemengde gevoelens ging ik die dag op pad. Met verdriet en met de vraag 'Hoe lang zou het gaan duren?'

Juist. Je raadt het al. Direct tijdens die volle dag. Ik hoopte dat het misschien alleen het begin zou zijn van de bloedingen, en dat het een paar dagen later echt op gang zou komen. En eigenlijk wilde ik zo snel mogelijk verder met het traject, ook al was het verdriet nog sterk aanwezig.

Het was totaal onhandig die dag. Buiten de deur, met allemaal afspraken, en daarnaast buikkrampen en ontzettend veel bloedverlies.

Het zou een goede keuze zijn geweest om me ziek te melden en naar huis te gaan. Maar ik deed het tegenovergestelde, door een te groot verantwoordelijkheidsgevoel. Ja, ook ik ben lerende en maar een mens.

Alles kwam eruit. Ik weet niet hoe vaak ik naar de wc ben geweest. Mijn collega's hadden zeker door dat er wat aan de hand was. Maar ik dacht, als ik het met ze deel, sturen ze me naar huis. En ergens wilde ik het zó verse verdriet nog niet delen. Ook wilde ik nog niet naar huis. De volle dag zorgde ook voor afleiding. Thuis was rusten ook een beetje uitdaging, met ons lieve kleine muppie die daar rondhuppelt. Ik besloot te blijven, met alle risico's van dien, en het nog even aan te kijken.

Dat is hoe de dag verliep. Ik kijk het nog even aan, dacht ik bij mezelf. Telkens de gedachte: ik kijk het nog even aan. Tijdens de zoveelste keer dat ik naar het toilet ging, kwam het eruit. Het vruchtje. Al best groot, en al echt iets te zien. Ik werd overmand door emoties. Het was een roes van verdriet en adrenaline. Wat moest ik nu doen?

Het meenemen? Het door de wc spoelen? Het in het prullenbakje gooien?

Ik kon het niet meenemen, dacht ik. Zoveel bloed in mijn rugzak, dat gaat niet goed. Hoeveel wc-papier ik er ook omheen zou doen.

Ik nam de tijd, dan maar even langer weg van de bijeenkomst, dacht ik, en besloot met mijn volle aandacht afscheid te nemen. Ik legde het vruchtje op veel velletjes wc-papier en legde het zo in mijn handen. Met lieve woorden sprak ik de kleine toe. 'Ik hou van je lieverd, ook al was je maar zo kort bij ons.' Eervol probeerde ik het in te pakken en het zo goed als mogelijk netjes in het prullenbakje te leggen.

Beduusd en wit kwam ik van het toilet af. Terug de vergadering in. Mentaal afwezig, natuurlijk. Mijn collega's zorgden voor de nodige afleiding terwijl mijn gedachten afdwaalden.

Na de laatste afspraak vertelde ik mijn collega's dat ik er vroeg vandoor ging vandaag. Ze begrepen het meteen, waarschijnlijk omdat ze doorhadden dat er iets niet helemaal goed zat.

Zou ik nog afspreken met mijn vriend? Ik besloot te vragen of hij eerder kon en hij kwam vrijwel direct naar het tentje naast kantoor.

Wat een fijne afspraak was dat. Hij wist niets van het traject, maar ik vertelde hem alles. Zo begripvol, zo fijn en zo niet oordelend luisterde hij naar me. Mijn tranen liet ik nu de vrije loop, dat voelde goed en luchtte op.

Toen ik naar huis ging, en mijn fiets ging ophalen op kantoor, ging ik nog even naar het toilet. Ik besloot nog even te kijken in het prullenbakje. Het lag er nog. Mooi ingepakt bovenop. Ik nam nog een keer afscheid van de kleine die in gedachte al bij me was gebleven, en eigenlijk deze zomer was uitgerekend.

*

<https://www.zijaanzij.nl/nieuws/6657/Afscheid.html>